

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΑΜΑΡΤΩΛΗ

(ΤΟΥ ΛΟΥΔΩΒΙΚΟΥ ΝΤΕ ΡΟΜΠΕΡ)

Σιλβέστρος, αφού έδωσε άδεια στην υπηρέτριά του να πουσιάσει κεινή τη βραδυά, κλείστηκε στο γραφείο του όπου έκαie στο τζάκι ζωστή φωτιά από ξύλα. Χαμηλώνοντας λίγο το φώς της λάμπας, της οποίας η μεγάλη φλόγα πείραζε τα μυωπικά μάτια του, άφωσιώθηκε στην ανάγνωσι ενός βιβλίου. Έξαφνα τη σιωπή της νύχτας διέκοψαν οι δέκα χτύποι του ρολογιού και, στην ήσυχία που επηκολούθησε, ο ήχος του κουδουνιού άνηχησε στο διάδρομο. Έπειδή όμως δεν περιέμενε κανένα, δεν κινήθηκε. Ένας δεύτερος χτύπος άκουστηκε κι' αυτή τη φορά σηκώθηκε, πήρε τη λάμπα και πήγε νάνοξη. Στο κατώφλι μιá μαυροφορεμένη γυναικα παρουσιάστηκε. 'Ο Σιλβέστρος, στο ζωηρό φώς, που σκόρπιζε το abat-jour, γνώρισε τη γυναίκα του.

— Σ'! φώναξε.

Κείνη δεν κινήθηκε, δεν είπε τίποτα. Έσκυψε μόνο το κεφάλι προς τα κάτω.

— Έμπα μέσα! της ξανάπε ο Σιλβέστρος.

Την πήγε στο γραφείο του, την έβαλε να κάτση σε μιá πολυθρόνα και ήρχισαν να κυττάζονται σιωπώντες. Πέντε χρόνια πέρασαν που δεν την είχε ιδή καθόλου. Ένα βράδυ τον είχε έγκυα λείψει για να κολοιθή τον έραστή της και μπαίνοντας κείνος βρήκε το σπίτι του άδειαν και στο τραπέζι ένα κακογραμμένο γράμμα με μολύβι, δυό γραμμές αποχαιρετιστήριες. Σήμερα, μετά πέντε χρόνια απουσίας, να που ξαναγύριζε, να που την είχε μπροστά του, άκόμη ωραία, αλλά κάπως σβυσμένη, κάπως σκυθρωπή, σχεδόν μαρμαριμένη... Τό πρόσωπό της έδειχνε κόποσι και ταλαιπωρία. Φορούσε ένα μαύρο φόρεμα πολύ απλό και τόσο πολύ μεταχειρισμένο ώστε έφρεγγε στους άγκωνας κι' η ραφές του είχαν άσπρίσει. Τα μαλλιά της στους χροτάφους ήταν λευκά. Φαινότανε στο Σιλβέστρο πώς κάτι είχε κλειστή μέσα του, γιατί δεν συγκινήθηκε καθόλου που την είδε.

Έπειδή αυ'ός δεν τη ρώτησε τίποτα, διηγήθηκε μόνη της με μικρές φράσεις, χωρίς ντροπή, ως ο έραστής της την έγκατέλειψε την προηγούμενη, πώς πέρασε όλη την ήμερα κλαίοντας χωρίς να φάγη και πώς γυρίζοντας άφ' ότου νύχτωσε άσκολα, βρέθηκε μπροστά στην πόρτα του και χτύπησε το κουδούνι.

Κείνος δεν είπε τίποτα κοι στη σιωπή, μιá σιωπή φρικτή, πέντε χρόνια της 'ωής τον πέρασαν από τη φαντασία τους... Όταν αυτή έφυγε και ο Σιλβέστρος βρήκε το σπίτι άδειαν, νόμισε πως δεν θα μπορούσε ποτέ να παρηγορηθί, πως θα ζούσε για πάντα δυστυχισμένος, πως θα χανε το μυαλό του. Αυτό διήρκεσε έξη μήνες, ένα χρόνο. Καμμιá είδησι δεν είχε από κεινή και η έλπίς που υπήρχε άκόμη μέσα του ένεκρωθηκε. Σιγά—σιγά έπαψε να την σκέπτεται πειά κι' άφέθηκε να παραουρή στη κραιπάλη. Σιγά—σιγά όμως φρονίμισε πάλιν. Ξαναγύρισε στις παλιές ήσυχες συνήθειές του, άρχισε να ξεγνί, η λήθη έκαμε τό εργο της πάνω στη πληγωμένη του καρδιά. Ξανάρχισε μιá ζωή ανθρώπου ευχαριστημένου και ήσυχου. 'Από τ' άλλο μέρος η γυναίκα του που τον έγκατέλειψε για να τρέξη σε κεινον που νόμιζε πως θα της χάριζε την ευτυχία, δεν χάρηκε τας άπολαύσεις παρά έξη μήνες, τό πολύ ένα χρόνο, τον ίδιο δηλαδή καιρό που αυτός τον πέρασε κλαίοντας και υποφέροντας. 'Η μετάνοια της άπίστου συζύγου υπήρξε σκληρή. 'Αφού τό πάθος της πραινθηκε, σκέφθηκε με ήρεμο κεφάλι τον άνθρωπο που η εγκαταλείψει άνηφώντας της άνθρωπινες συνήθειες.

Ο έραστής της ήταν χαμερπής, ανάξιος της και η ζωή, που είχε όνειρευθή να ζήσει μαζί του, μιá ζωή γεμάτη χαρά κι' ευτυχία, κατάνησε στο τέλος τό μαρτύριο της. Πέντε χρόνια υπέφερε έτσι φρικτά. Άναπολούσε την παλιή της, ζωή, τη συζυγική στεγνή κι' έκλαιγε πικρά. 'Ο άνθρωπος για τον οποίον έγκατέλειψε τό σύζυγό της δεν την παρηγορούσε καθόλου, της αύξανε της πίκρας. 'Υστερα τους έλειπαν τα χρήματα, η άθλιότης τους χτύπησε κατακέφαλα και τό νήμα που τους συνέδεε ως τη στιγμή εκείνη κόπηκε για πάντα. Έτσι έμεινε πειά μονάχη, χωρίς στηρίγμα, έντελως δυστυχισμένη. Σ' αυτή τη φρικτή κατάσταση βρισκόταν όταν σκέφθηκε τον άφημένο σύζυγό της. Άπελπισμένη καθώς ήταν άπε-

φάσις να πάη να τον έπισκεφθί. Πούος ξέρει; 'Ισως την λυπότανε και την συγχωρούσε.. Και νάτην τώρα στο σπίτι του, μισοστό του. 'Ο Σιλβέστρος βλέπει την άθλιότητά της και την έρωτά:

— Πεινάς;

Αυτή σκυβει τό κεφάλι...

Ο Σιλβέστρος πάει στη κουζίνα και της φέρνει λίγη σούπα και μιá φτερούγα όρνιθας πουχαν μείνει από τό δείπνο. Της τά βάζει σε μιá άκρη του τραπέζιου και άλλώνει μιá πετσέτα. Αυτή άρχίζει να τρώη λιμασμένα. Πώς πεινούσε! 'Ο Σιλβέστρος της βάζει κι' ένα ποτήρι κρασί και στέκει βουβός και την βλέπει. 'Η ξεσ ασία του δωματίου και τό φαγητό την φέρνουν στα σύγκαλά της. Τα μάγουλά της ροδίζουν.

Σάν τελείωσε τό φαγί της, άρχισαν να μιλούν.

— Σε συνήτησα δυό φορές ως τώρα, λέει εκείνη. Τη πρώτη φορά, πίνε τώρα τρία χρόνια, σεα μαγαζι νεωτερισμών. Πέρασες τόσο κοντά μου, ώστε μ' άγγισες. Κιτρίνισα σιν πεθαμένη, άλλ' εύτυχώς σ' άπομακρύνθηκες χωρίς να με δής.

Σιώπησε μιá στιγμή, δοτένασε και συνέχισε:

Μιá άλλη φορά, αυτή χωρίς άλλο με είδες: έβρεχε: βρισκόμουν σ' ένα τρέμ σ' στάθηκες πίσω μου. Τότε κατέβηκα, αλλά σ' μάκολούθησες. Περπατούσα πολύ γρήγορα, μά άκουγα πίσω μου τό βήμά σου. Έπειτα φαίνεται ότι έχασες τό ίχνυ μου γιατί σάν κυττάξα πίσω μου δεν σ' είδα πειά...

Τού λέει άκόμη πώς κατοικούσε πολύ κοντά του στην ίδια συνοικία, πριγμα που τον εκπλήττει... Σιωπή τέλος και κυττάζει γύρω της. 'Όλα τα πράγματα είναι στη θέση των, όπως τ' άφησε από πέντε έτών. 'Όλα της φαινονται τόσο συμπαθή και αγαπητά. 'Όλα έχουν κάτι τό φιλικό σάν νά της λένε τό καλώς ήλθε...

Πόσο τη συγκινεί αυτό.

Αισθάνεται ευχαρίστησι, μεγάλη ευχαρίστησι κι' άγαλλίασι που βρίσκεται πάλι σπίτι της. Είναι ββαίνα πώς ο σύζυγος της που τόσο τον πίκρανε, δεν θα την άφήση να ξαναφύγη...

Θά συμφιλωθούν...

'Η λάμπα, τοποθετημένη στο τραπέζι, είναι η ίδια που τους φώτιζε, όταν άλλοτε άγκαλιζόνταν με πόθο και μιλούσανε για την άγάπη τους. Τελείωσε πειά γι' αυτήν η ζωή της λάπης και των μαρτυριών πέντε χρόνων άνήθιξης ζωής. Τώρα θα ξαναπαίρνε τό μέρος της στη νόμιμη έστία, κοντά στον άνδρα της που την συγχωρούσε. Θ' άρχιζαν πάλιν η εύτυχισμένες ήμέρες μετά μιá μαύρη σελίδα της ζωής της.

Ενώ τ' σκέπτεται αυτό, ο Σιλβέστρος την κυττάζει λυπημένος, ωχρός, μά χωρίς συμπάθεια, χωρίς λυπη. Δεν άνεβαίνει στα χείλη του καμμιá λέξι κατηγορίας αλλά και καμμιá λέξι ευπλαγγνίας. Αυτή η γυναίκα που καθόταν μπροός του ήταν γι' αυτόν ξένη. 'Η άλλη γυναίκα, η γυναίκα πουχε άγαστησι, η σύζυγος του, δεν υπάρχει πειά, η άγάπη των είχε σβύσει, είχε πεθάει...

Χωρίς να πη λέξι, πέρασε κατόπιν σ' ένα δωμάτιο, κι' ύστισα γύρισε μ' ένα εκατοντάδραχμο στο χέρι. Της τό έδωσε.

— Πάστο! 'Θάχης ανάγκη από χρήματα, της είπε. Και όταν θάχης ανάγκη να με ειδοποιήs

Της ένεψε κατόπιν να σηκωθί και πήρε τη λάμπα στο χέρι. Αυτή σηκώθηκε και τον άκολούθησε άσυνείδητα. Στη πόρτα καθώς εκείνος άνοιγεν, αυτή κατάλαβε ότι τό δνειρό της είχε τελείωσι, κατάλαβε ότι την έδιωχνε, ότι ξαναγύρισε στους δρόμους, στο άδειαν σπίτι που ήταν τόσο κρύο! Κατάλαβε ότι κείνος ήταν πληγωμένος, άνελεήμων και τον έκτεψε με τό μάτια. 'Ο Σιλβέστρος χωρίς να την κυττάξη άνοιξε τη πόρτα. Όταν αυτή γρέθηκε έξω, της ξαναφίλησε σιγά, λυπημένα, αλλά και μ' άπόφασι:

— Πηγαίνε! Κι' όταν θάχης ανάγκη για χρήματα να με ειδοποιήs.

Έπειτα ξανάκλεισε τη πόρτα κι' άκουσε στην ήσυχία της νύχτας τό κλονιόμενο βήμα της άλλοτε συζύγου του που φευγε κλαίοντας!.

(Πύργος)

Μεταφραστής Γ. ΖΩΡΑΣ

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ αντιπρόσωποι διά την πώληση του «Μπουκέτου» εν Νέα 'Υόρκη, Σικάγω, Βοστώνη. Ουάσιγκτον και εις άλλας πόλεις της 'Αμερικής. Άποστέλλετε ή προκαταβολή.

